

ಧೀರೋದಾತ್ತ ಹಿಂದೂಧರ್ಮ

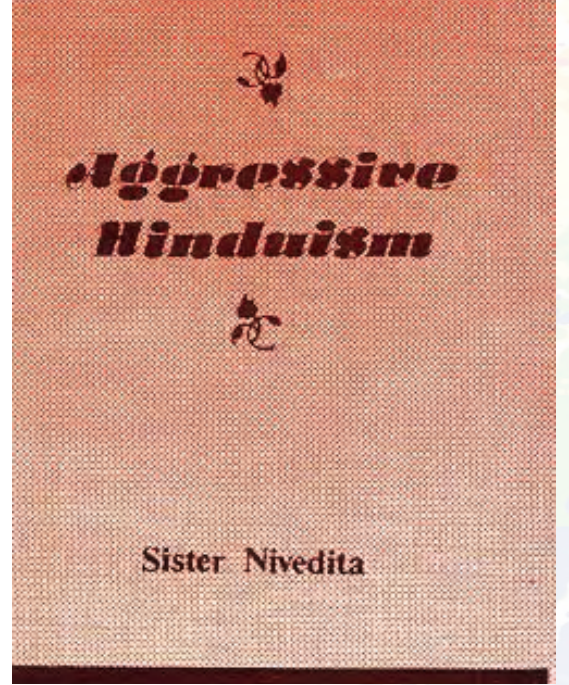
ಸ್ವಾಮಿ ಶಾಂತಿವ್ರತಾನಂದ

ಭಾರತೀಯ ದರ್ಶನ, ತತ್ತ್ವ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಜಗತ್ತಿನೆಲ್ಲೆಡೆ ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಧೈಯಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸುವಲ್ಲಿ ರಜೋಗುಣವಿಜೃಂಭಿತವಾದ ಧೀರೋದಾತ್ತತೆ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾಳೆ ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾ. ಈ ಆಶಯವನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಪುಟ್ಟ ಕೃತಿಯೇ 'Aggressive Hinduism'. ಈ ಕೃತಿಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಲೇಖಕರು ಮೈಸೂರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

‘ಧೀರೋದಾತ್ತ ಹಿಂದೂವಾದ’? - ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ವೈಭವವನ್ನು ಅರಿತು, ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ದೇಶ, ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಮನಸ್ಸು, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವಂತೆ ಶ್ರದ್ಧೆ, ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಾಗುವುದು. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅನುಕರಣೆ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದರ ರಾಯಭಾರಿಗಳಾಗೋಣ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು 'Aggressive Hinduism' ಎಂಬ ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ನೀಡಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಅವರ ಶಿಷ್ಯೆಯಾದ ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾರವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ಅದರ ಫಲವಾಗಿ 'ಅಗ್ರೆಸಿವ್ ಹಿಂದೂಯಿಸಮ್' ಎಂಬ ಈ ಮಹಾನ್ ಕೃತಿಯನ್ನು ಅವರು ರಚಿಸಿದರು. ಈ ಪದವನ್ನು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ತಮ್ಮ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರೂ ಸಹ ಅದೇ ಪದವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೃತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತೀಯನೂ ಒದಲೇ ಬೇಕಾದ ಕೃತಿ ಇದು ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು.

ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಜಗತ್ತು ಚಂಚಲತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು, ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ರಹಸ್ಯಗಳ ಅನ್ವೇಷಣೆಯತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಭೌತಿಕ, ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಲೋಲುಪತೆಗಳಿಗೆ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಚಲನೆಯೇ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಉತ್ಪಾದನೆಯೇ ಸಂತೋಷ, ಹಾಗೂ ನೆಲದ ವಿಸ್ತರಣೆಯೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿ ಎಂಬ ಭ್ರಮಾಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದೆ. ಆದರೆ ಭೌತಿಕ ಸುಖ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಜಗತ್ತಿನ ಮಾಯಾಜಾಲದ ಶುಷ್ಕತೆಯನ್ನು ಅರಿತ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಾನವರು ಮಾತ್ರ ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾಗುತ್ತಾ, ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಅರಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವರು ಧರ್ಮಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಸನಾತನ, ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವದ ನಿರೂಪಣೆ, ವಿಶ್ವಭ್ರಾತೃತ್ವ, ಧರ್ಮ ಸಮನ್ವಯ, ಮುಂತಾದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವು ನೆರವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಉದಾತ್ತ ಧರ್ಮ ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು.

ಸತತ ಪರಕೀಯರ ಆಕ್ರಮಣದಿಂದ, ಸ್ವಜನರ ಮತ್ತು ಪರಕೀಯರ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಂದ ನಂದೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ, ಅನೇಕ

ಎಡರು-ತೊಡರುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವು ನಶಿಸದೆ, ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಹೆಮ್ಮರವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಅನೇಕ ನೋವು, ನಿಂದನೆ, ಅಘಾತಗಳಿಂದ ಜರ್ಜರಿತವಾಗಿ, ಮತ್ತೆ ಚಿಗುರೊಡೆದು ನವ ಶಕ್ತಿ-ಉಲ್ಲಾಸಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದೆ. ಇಂದಿನ ತಾಂತ್ರಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮವರೇ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ-ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಅಂತಸ್ತತ್ವ ಮತ್ತು ವೈಭವವನ್ನು ಮರೆತು, ಅನ್ಯ ಧರ್ಮ-ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಅಂಧಾನುಕರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆನಂದವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಅಥವಾ ಅನ್ಯ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ನಿಂದೆ ಅಥವಾ ಸ್ತುತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಸರಿ; ಆದರೆ ಯಾವುದೋ ಸ್ವಾರ್ಥಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಪೀಡಿತರಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸ್ತುತಿ-ನಿಂದನೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಸಮಂಜಸ ಎಂದು ಅವರೇ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಸಮಾಜ, ನಾಗರಿಕತೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಮತ್ತು ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಇರುತ್ತವೆ. ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಅದರ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಗೆ ಇನ್ನೂ

ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೆರುಗನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಬದಲು, ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಜನರು ಹಾಗೂ 'ವೈಚಾರಿಕತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಜನರು ನಾವು' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಜನರು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೀನಾಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆನಂದವನ್ನು, ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಹೇಗೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಅಥವಾ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನತೆ, ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿರುವ ಕಾರಣ ತಮ್ಮ ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ತಾವೇ ಹರಾಜಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ. ಇದಕ್ಕೆ ರಾಜಕೀಯ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರಣಗಳಿರಬಹುದು. ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸದೆ ಇರುವುದೇ ಕಾರಣ. ವಿಶ್ವದಲ್ಲೇ ಅತ್ಯಂತ ಪುರಾತನವಾದ ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸನಾತನ ಧರ್ಮವು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಅಂತಃಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾವು ಪೊರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ, ಹಿಂದೂಧರ್ಮವು ತನ್ನ ಕೆಲವು ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಚಿಗರೊಡೆದು, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೂತನ ವಧುವಿನಂತೆ ಅಲಂಕೃತವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದು ನಮ್ಮ ದೇಶ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿನಂತೆ ಹೊರಗಿನ ಜನರ ಆಕ್ರಮಣದ ಭಯವಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ಸ್ವಜನರ ಆಕ್ರಮಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಸನಾತನ ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಧರ್ಮ ಇದನ್ನು ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ಎದುರಿಸಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದು ನೆರವೇರಬೇಕಾದರೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸೊಂಟ ಕಟ್ಟಿ ಅದರ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಪೋಷಣೆಗೆ ಅಹರ್ನಿಶಿ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ನಮಗೆ ಧೀರೋದಾತ್ತ ಹಿಂದೂ ಮನೋಭಾವ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಸಾಧು-ಸಂತರು ಬಂದು ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿ ಅದರ ಅಂತಃಸತ್ವವನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನವಯುಗದಲ್ಲಿ ಯುಗಾವತಾರ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರು, ಮಹಾಮಾತೆ ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿಯವರು, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹಾಗೂ ಅನೇಕ ಸತ್ಪುರುಷರು ಜನ್ಮವತ್ತಿ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ, ಪೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರುಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತರಾದ ಶಿಷ್ಯ ಪರಂಪರೆ ಅವರು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿ ಧರ್ಮದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಸೇವಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಗುರುವಿನ ಆಣತಿಯಂತೆ ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಈ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಭಾರತದ ಉನ್ನತಿಗಾಗಿ ಅಹರ್ನಿಶಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ ಮಹಾನ್ ಸ್ತ್ರೀ, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಅಗ್ರಶಿಷ್ಯೆಯಾದ ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾ. ಅವರು ಭಾರತದ ಸೇವೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸ್ತ್ರೀ ಪುನರುತ್ಥಾನವಾಗುವವರೆಗೂ ದೇಶದ ಪುನರುತ್ಥಾನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅರಿತ ನಿವೇದಿತಾ ಭಾರತದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ವಿಧವೆ ಯರಿಗೆ ವೃತ್ತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಸ್ವಾವಲಂಬಿ

ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಲು ನೆರವಾದರು. ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ಲೇಗ್ ಮಹಾ ಮಾರಿ ಬಂದಾಗ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮವರ ಸೇವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಮಹಿಳೆ ಹಗಲು-ರಾತ್ರಿಯನ್ನದೆ, ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ಭಾರತ ಜನರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಅಂತಃಸತ್ವವನ್ನು ಮರೆತು ಭೌತಿಕ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಮಾನಸಿಕ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದ ನಿವೇದಿತಾ, ಅವರ ವಿದ್ವತ್ ಪೂರ್ಣ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನೆರವಾದರು. ಭಾರತೀಯರ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಕೊರತೆ, ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆ, ಶ್ರದ್ಧಾಹೀನತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಗಿದರು. ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಮುಂಚೆ ಒಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಾದ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಉಪದೇಶಗಳ ಸಾರವನ್ನು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದರು. ಅದರಂತೆ ಅವರೇ ಹೇಳುವಂತೆ, ಮೂರೇ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ 'ಧೀರೋದಾತ್ತ ಹಿಂದೂಧರ್ಮ' (Aggressive Hinduism) ಎಂಬ ಕಿರುಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಇದು ಕಿರುಹೊತ್ತಿಗೆಯಾದರೂ ಇದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಹಳ ಕಠಿಣ ಎಂದು ಅವರು ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ರಾಮಬಾಣದಂತಿರುವ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಜನರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ಕಿರುಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಬರೆದರು.

ಈ ಕಿರುಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಚೆನ್ನೈ ನಗರದ ನಟೇಶನ್ ಸಂಸ್ಥೆಯು ೧೯೦೫ರಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿತು. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಬಂಗಾಳಿ ಪ್ರಕಾಶನ ವಿಭಾಗವಾದ ಉದ್ಬೋಧನ ಕಾರ್ಯಾಲಯದಿಂದ ೧೯೨೭ರಲ್ಲಿ ಇದರ ದ್ವಿತೀಯ ಸಂಸ್ಕರಣ ಹೊರಬಂದಿತು. ೧೯೫೦ರಲ್ಲಿ ತೃತೀಯ ಹಾಗೂ ೧೯೬೬ರಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥ ಸಂಸ್ಕರಣಗಳು ಪ್ರಕಟವಾದವು. ಈಗ ಏಳು ಸಂಸ್ಕರಣ ಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಹಲವಾರು ಪುನರ್ಮುದ್ರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡಿರುವ ಪುಸ್ತಕ ಅಸಂಖ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯೆಯಾದ ಜೋಸೆಫಿನ್ ಮ್ಯಾಕ್ಲಿಯಾಡ್ ಕೂಡ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದಿ ಅವರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಾಲ್ಕು ಅಧ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

೧. ಆಧಾರ

೨. ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಕಾರ್ಯ

೩. ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶ

೪. ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗ

ಆಧಾರ

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ನಾಗರಿಕನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಿದರೆ ತನ್ನ ಜನಾಂಗದ, ದೇಶದ ಅಥವಾ ಮನುಕುಲದ ಚೂಡಾಮಣಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನಿವೇದಿತಾ

ರವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಜಾನ್ ಹೆನ್ರಿಚ್ ಪೆಸ್ಟೊಲಜಿ (John Heinrich Pestalozzi) ಶಿಕ್ಷಣ ತತ್ವದ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇವನ ಪ್ರಕಾರ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಾನವನ ಭೌತಿಕ, ನೈತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಮಾನವನ ಹೃದಯ, ಕೈ ಮತ್ತು ತಲೆಯ (Head, heart and hand) ಸಮನ್ವಯವಾಗಬೇಕು ಎಂದು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಇವನು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಿವೇದಿತಾರವರು ಭಾರತೀಯರ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಅಂಧಾನುಕರಣೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರೇ ಹೇಳುವಂತೆ, ಯಾವ ಭೂಮಿಯು ಮಾವು, ಅಡಿಕೆ ಮರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆದಿದೆಯೋ ಅದೇ ಭೂಮಿಯು ಬರೀ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ, ಸೋರೆಕಾಯಿ ಬೆಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬಾರದು. ಯಾವ ಪುಣ್ಯ ಭೂಮಿಯು ವೇದ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಯೋಗವನ್ನು ನೀಡಿದೆಯೋ, ಆ ಭೂಮಿಯು ಬರೀ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಅನುಕರಣೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ದೇಶದ ಟೀಕಾಕಾರನಾಗಿ ಉಳಿಯಬಾರದು, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಸ್ವಜನರ ಟೀಕೆ ಮತ್ತು ಪರಕೀಯರ ಪ್ರಶಂಸೆ ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಗತವೈಭವದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನೆನೆದು, ಶ್ರದ್ಧೆ ತಾಳಿ ನವ ಸಮಾಜದ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಬೇಕು. ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪಿಡುಗುಗಳನ್ನು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಸಿ ಧರ್ಮನಿಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಭಾರತೀಯರ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕಂಡು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಳೆಯ ಮೌಢ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಳಚಿ ನಿತ್ಯ ವಿನೂತನವಾದ, ಜಡತ್ವವನ್ನು ಕಳಚಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯನ್ನು, ಶಕ್ತಿಹೀನತೆಯಿಂದ ಸಶಕ್ತರಾಗಿ, ಶ್ರದ್ಧಾಶೂನ್ಯತೆಯಿಂದ ಶ್ರದ್ಧಾಭರಿತರಾಗುವುದೇ ಧೀರೋದಾತ್ತತೆ. ಈ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಹಿಂದೂಧರ್ಮವು ಹೊಂದಿದರೆ ಅದನ್ನು 'ಧೀರೋದಾತ್ತ ಹಿಂದೂಧರ್ಮ' ಎಂದು ನಿವೇದಿತಾರವರು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣ. ಅದೇ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ, ಧರ್ಮದ ಮುಖ್ಯಗುರಿಯೂ ಹೌದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಿಕ್ಷುಕ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ರಾಜನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ನಾವು ನಿತ್ಯ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿನಮ್ಮನ್ನು ಮರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಧರ್ಮದ ಮುಖ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅದರ ಹೊರಗಿನ ಚಿಪ್ಪಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಂದರೆ ಯಾವ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಬೇಕು, ಸ್ನಾನ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯಾರನ್ನು ನೋಡಬಹುದು ಅಥವಾ ನೋಡಬಾರದು ಇತ್ಯಾದಿ ಗೌಣ ವಿಷಯದಲ್ಲಿನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಗಮನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಆಚಾರವಷ್ಟೇ, ಧರ್ಮದ ಒಂದು ಭಾಗ ಅಥವಾ ಮುಖ. ಅದಕ್ಕೆ ಅತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕ್ಷೀಣಗೊಳಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ನಿವೇದಿತಾರವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ.

ಉದಾತ್ತ ತತ್ವವನ್ನು ನೀಡಿರುವ ಹಿಂದೂಧರ್ಮ ಎಡವಿದ್ದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ? ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಎಂದು ನಿವೇದಿತಾ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣವು ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಾದಾಗ ಸೋಮಾರಿ ತನ ಮತ್ತು ಸೋಲನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಅನುಭವಿಸುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲ, ತ್ಯಾಗವಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಮತ್ತು ಪರರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯೇ ಮುಕ್ತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದ್ದು, ಕೆಳ ಮಟ್ಟದ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿ ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಅಂತಹ ಧೀರವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದುವುದೇ ಧೀರೋದಾತ್ತತೆ, ಧೀರೋದಾತ್ತ ಹಿಂದೂಧರ್ಮ ಎಂದರು.

ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಕಾರ್ಯ

ಭಾರತವು ಒಂದು ಉಪಖಂಡ. ಇದು ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಆದರೂ ಸಮಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಸನಾತನ ಧರ್ಮವು ಸಹಸ್ರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದೇಶವು ಹೊಸ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಭಾರತವು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಜಡತ್ವದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪಿದ್ದು, ಮತ್ತೆ ಇಂದು ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಯಶಸ್ಸಿನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ.

೧೮೫೮ರಿಂದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ನೂತನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಏಕೈಕ ಗುರಿಯಾಗಿದೆ. ಪೃಥ್ವೀರಾಜ್ ಚೌಹಾಣ್, ಅಶೋಕ, ಅಕ್ಬರ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದು, ಮಧ್ಯಯುಗವು ತನ್ನ ಅಂತ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಹೊಸಜಗತ್ತಿಗೆ ಎದುರು ನಿಲ್ಲುವ ಅಥವಾ ಪತನಗೊಳ್ಳುವ ಹೊಸ ಕಾರ್ಯವೊಂದು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಒದಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಸೋಲರಿಯದ, ಅಜೇಯವಾಗಿರುವ ಭಾರತವನ್ನು ನಾವು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳದ ದೇಶವು ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಕಾಲ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಭಾರತೀಯನ ಮನಸ್ಸು ಅಂಧಕಾರದಿಂದ ಹೊರಬಂದಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಗತ ವೈಭವವನ್ನು ಮತ್ತು ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಿತು ಮುಂದಿನ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಮುಂದೆ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇಂದಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾದರೂ ಏನು? ಹೊಸ ಹೊಸ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳಿಂದ ಭೌತಿಕ ವಿಜ್ಞಾನವು ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದೆ. ಯಾವುದೇ ರಾಷ್ಟ್ರವು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುದಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆಯವರ ಜೊತೆಗೆ ಅದರ ಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಯಾಂತ್ರಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಾನವನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಯಂತ್ರದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಅವನ ಬಳಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಯಂತ್ರದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಮಾನವನು ಯಾಂತ್ರಿಕ ಶಕ್ತಿ, ದಕ್ಷತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ತನ್ನನ್ನು ಹಣಗಳಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಒರಟು ಪ್ರಾಂತೀಯವಾದದಿಂದ ಕೂಡಿದ

ಹೊಸ ಜಗತ್ತು ಸಂಪದ್ಭರಿತವಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕೂಪಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ತಲೆಮಾರುಗಳಿಂದ ಆಧುನಿಕ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಜಗತ್ತಿನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಭಾರತವು ಆಜ್ಞಾಧಾರಕನಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿತು. ಭಾರತ ದೇಶವು ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡದೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಎಡೆಬಿಡಂಗಿಯಾಗಿ, ಮಂಕಾಗಿ ಕುಳಿತಿದೆ. ಭಾರತೀಯರು ಶಕ್ತಿ, ಉತ್ಪಾದನೆ, ಚೈತನ್ಯ ಹೀನರಾಗಿ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನಸಿನ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ, ಪುರುಷತ್ವ ಹೀನರಾಗಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನವಿಹೀನರಾಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೊಮ್ಮೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಧೀರೋದಾತ್ತ ಧೋರಣೆ, ಕಾರ್ಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿ, ಜೀವ ಕಳೆಯನ್ನು ತುಂಬಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಆಳುತ್ತಿರುವವರ ಎದುರು ನಿಂತು ಹೋರಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಭಾರತೀಯನು ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯನಾಗಿ, ತನ್ನ ದೇಶದ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಧೀರೋದಾತ್ತನಾಗಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ನಾವು ಪ್ರಭುಗಳಾಗಿರಬೇಕೇ ವಿನಃ ಪರರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ದಾಸ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದಲ್ಲ. ದಾಸ್ಯತ್ವ ಮತ್ತು ಗುಲಾಮಗಿರಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ತೊರೆದು, ಅದಕ್ಕೆ ಅದರ ಸೂಕ್ತ ಜಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಪುರಾತನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಹೊಂದಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೂತನ ಜೀವನ ಶೈಲಿ, ಕರ್ತವ್ಯ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ನಾಗರಿಕತೆ, ಸ್ನೇಹ ಮತ್ತು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಂಬಂಧ, ಅಪರಿಮಿತ ಶಕ್ತಿ, ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತಿಕೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಪುನರುತ್ಥಾನವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರೆ, ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಬೇಕು, ಅಯೋಧ್ಯೆ, ಹಸ್ತಿನಾಪುರ, ಕಾಂಚೀಪುರಂ, ಅಮರಾವತಿ ನಗರಗಳ ಗತವೈಭವವನ್ನು ನೆನೆದು ನವಜನಾಂಗದ ಮುಂದೆ ಚಿತ್ರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಭಾರತಮಾತೆಯ ವೀರಪುತ್ರರಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ!

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಂತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ರಚಿಸಬೇಕು. ಇವು ಭೂತಕಾಲದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು, ಪ್ರಸ್ತುತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು ಮುಂದಿನ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಚ್ಯ ಸನಾತನ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಸಮಾಗಮವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಬಲೀಕರಣ ಉಂಟಾಗಬೇಕು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಂತಃ ಸತ್ವವನ್ನು ಅರಿತು, ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು, ನಮ್ಮ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಸರಿ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಭೀಷ್ಮ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ಮಹಾರಾಣಾ ಪ್ರತಾಪಸಿಂಹ ಮುಂತಾದ

ಮಹಾನ್ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ಅವರಿಗೆ ತಾಯಿನಾಡಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರೇಮ, ವಿಶ್ವಾಸ, ಅಭಿಮಾನಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗ

ನಮ್ಮ ಗುರಿಯು ಮಹಾಭಾರತ, 'ಪರಾಕ್ರಮಿ ಭಾರತ'ದ ನಿರ್ಮಾಣ. ಆದರ್ಶ ಗೃಹಸ್ಥ ಜೀವನ ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸು, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಬೃಹ್ಮಚಾರಿ (ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ) ಜೀವನ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ವೈದಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯ ಜೀವನವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಾವು ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬರೀ ಕಾಷಾಯ ವಸ್ತ್ರಧಾರಿಗಳಾಗದೆ ವಿಜ್ಞಾನ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮ, ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು, ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಜೀವನದಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರ. ಗುರುಕುಲದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ, ಗುರು - ಶಿಷ್ಯ ಸಂಬಂಧವು ಅತ್ಯಂತ ಪವಿತ್ರ, ಆದರ್ಶ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯೂ ಹೌದು.

ಬರೀ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾ, ಕಾಲ ಕಳೆಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾ ಅವರು ನಡೆದು ಬಂದ ಪಥದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮುಂದುವರೆದು ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗಿ, ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಶ್ರಮದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸರಿಯಾದ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. **ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಸೇವೆ** ಎಂಬ ಈ ಆದರ್ಶದಿಂದ ಸುಭದ್ರವಾದ, ಮುಂದುವರೆದ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಪ್ರಪಂಚ ಅಥವಾ ಸಮಾಜವು ಒಂದು ಗರಡಿ ಮನೆಯಂತೆ. ಇದನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಾವು ಸರಿಯಾಗುತ್ತೇವೆ, ಉತ್ತಮರಾಗುತ್ತೇವೆ. 'ಬಹುಜನ ಹಿತಾಯ, ಬಹುಜನ ಸುಖಾಯ' ನಮ್ಮ ಧ್ಯೇಯವಾಗಿರಬೇಕು. ಭಾರತದ ಕೇಂದ್ರಬಿಂದುವಾದ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಸುಭದ್ರವಾದ ನೂತನ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅಡಿಪಾಯವೊಂದನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ವಿಶ್ವ ಗುರು ಭಾರತವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ, ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾರವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಕ್ತಿಯುತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅದ್ಭುತ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯರು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜಾಗೃತರಾದರೆ, ಭಾರತ ದೇಶವು ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರದಿಂದ ಮುಂದುವರೆದ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಇಂದಿನ ಯುವಕರು ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಸುಭದ್ರವಾದ ಭಾರತ ದೇಶವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯ. ಬನ್ನಿ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳೋಣ! ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗೋಣ!

